Lietas arhīva Nr. 105AA-0006-20/5
ECLI:LV:VAT:2020:0124.1A71011219.8.S

SPRIEDUMS
Valmierā 2020.gada 24.janvārī

Vidzemes apgabaltiesa šādā sastāvā: tiesnese Ginta Gita Kukaine, tiesnese Guna Krieviņa un tiesnesis Modris Lapiņš,

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. A/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 15.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2019.gada 9.jūnijā Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes pārvaldes inspektore Svetlana Šmeliņa sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513164242 par to, ka 2019.gada 9.jūnijā plkst.17./adrese/, transportlīdzeklis *Opel Astra Coupe* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ novietots stāvēšanai ārpus ceļa, tā nomales, ārpus ceļa paplašinājuma, neievērojot Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114.punkta prasības. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{2}pantu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{10}panta devītajā daļā paredzēto pārkāpumu transportlīdzekļa īpašniekam uzlikts naudas sods trīsdesmit *euro*.

Transportlīdzekļa *Opel Astra Coupe* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ īpašnieks /pers. A/ minēto lēmumu pārsūdzēja augstākā iestādē – Rīgas pašvaldības policijā, norādot, ka administratīvais sods par LAPK 149.^{10}panta devītās daļas pārkāpumu piemērots nepareizi.

Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka Jura Lūkasa 2019.gada 2.augusta lēmumu Nr.D57/01/513164242/1 atstāts negrozīts pašvaldības policijas amatpersonas 2019.gada 9.jūnija lēmums par administratīvā soda uzlikšanu, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta. Augstāka iestāde lēmumā norādījusi, ka /pers. A/ sūdzībā aprakstītā situācija atbilst pārkāpumiem, par kuriem atbildība paredzēta LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 9.punktā, nevis LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā. Lēmumā, atsaucoties uz Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 14.marta spriedumu lietā Nr.A420562210, skaidrots, ka transportlīdzekļa apturēšana ir viens no ceļu satiksmes manevriem, tādējādi transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai pēc automašīnas apturēšanas ir atzīstama par ceļu satiksmes manevru. Augstāka iestāde vērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus (fotoattēlus, protokolu-lēmumu) un konstatējusi, ka transportlīdzeklis *Opel Astra Coupe* (valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/) ar četriem riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne par brauktuvi. Konkrētajā vietā transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai nav regulēta ar Ceļu satiksmes noteikumu zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas atļautu novietot automašīnu stāvēšanai, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktā noteiktās prasības, proti, šajā vietā nav izvietota 537.ceļa zīme "Stāvvieta".

Augstākas iestādes lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Vidzemes rajona tiesā, lūdzot lēmumu atcelt, norādot, ka nav saņēmis argumentētu skaidrojumu 2019.gada 18.jūnija iesniegumam, kurā lūdzis sniegt atbildi par kļūdaini sastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513164242. Sūdzības iesniedzēja ieskatā nav ņemtas vērā publiskās un privātās attiecības. Sūdzībā Jānis Valujevs paskaidrojis, ka pie mājas /adrese/, visā ielas garumā ir izvietotas ceļa zīmes, kas aizliedz automašīnām apstāties un stāvēt. Minētajā mājā esot 72 dzīvokļi, bet iespējas novietot automašīnu ir ierobežotas. Tāpēc konkrētā zemes gabala īpašnieks mutiski esot atļāvis mājas iedzīvotājiem uz savas zemes novietot automašīnas stāvēšanai.

Ar Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 15.novembra spriedumu noraidīta /pers. A/ sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka Jura Lūkasa 2019.gada 2.augusta lēmumu Nr.D57/01/513164242/1, bet minētais lēmums atstāts negrozīts. Pirmās instances tiesa nav konstatējusi LAPK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai. Vidzemes rajona tiesa atzinusi, ka augstāka iestāde pareizi noteikusi, ka ir izdarīts LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzētais pārkāpums, un secinājusi, ka pārsūdzētajā lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to pirmās instances tiesa pievienojusies augstākas iestādes nolēmuma motivācijai, papildus sniedzot savu vērtējumu sūdzībā norādītajiem argumentiem.

/pers. A/ iesniedzis apelācijas sūdzību par Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 15.novembra spriedumu un lūdzis to atcelt, kā arī lūdzis atcelt Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka Jura Lūkasa 2019.gada 2.augusta lēmumu Nr.D57/01/513164242/1. Vienlaikus sūdzības iesniedzējs lūdzis apsvērt pieteikuma iesniegšanu Satversmes tiesā attiecībā par Ceļu satiksmes likuma 19.panta, Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta un LAPK 149.^{10}panta desmitās (domājams – devītās) daļas atbilstību LR Satversmei tādā interpretācijā, kurā Ceļu satiksmes noteikumi tiek piemēroti attiecībā uz jebkuru teritoriju. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vidzemes rajona tiesa nepareizi piemērojusi Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktu un attiecīgi arī LAPK 149.^{10}panta devīto daļu, jo konkrētajā privātajā zemes gabalā nebija pamata ierobežot personas tiesības atstāt stāvošu transportlīdzekli, kas nepiedalās satiksmē. Apelācijas sūdzībā pausts veidoklis, ka Ceļu satiksmes likums un Ceļu satiksmes noteikumi nav ārējie normatīvie akti, kuri jāizpilda jebkurai personai, bet gan tikai tām personām, kuras atrodas konkrētā akta ietekmes zonā, šajā gadījumā – uz ceļa. /pers. A/ norādījis, ka konkrētajā zemes gabalā nekad nav bijis izbūvēts ceļš, turklāt fotogrāfijās esot redzams, ka automašīna atrodas zemes īpašnieka atļautā vietā, nevis speciāli sabiedrībai paredzētā un pielāgotā vai ceļa tuvumā esošā vietā. Sūdzības iesniedzējs neesot atzīstams par ceļu satiksmes dalībnieku, līdz ar to Ceļu satiksmes noteikumi nav piemērojami. Tiesa neesot pārbaudījusi, kam pieder konkrētais zemes gabals, to, ka tas nav atzīstams par publisku telpu un tajā nav ceļa. Papildus apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība uz to, ka, pat ja telpa tiktu atzīta par publiski pieejamu, būtu nesamērīgi piemērot Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktu un attiecīgi arī LAPK 149.^{10}panta devīto daļu. Nenoliedzot publisko tiesību spēkā esamību privātajā telpā, sūdzības iesniedzējs paudis uzskatu, ka ir jānošķir katra aizlieguma pamatojums un tā piemērošanas nepieciešamība; ja tādu nav iespējams atrast un pamatojums ir kalpojis kādam specifiskam mērķim, kuru nepieciešams sasniegt tikai publiskās telpas ietvaros, to nedrīkst piemērot. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka auto stāvēšana pati par sevi nekādā veidā neapdraud nevienu personu, līdz ar to nav saprotams pamats aizliegt novietot automašīnu personas privātīpašumā. /pers. A/ paudis uzskatu, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 104.panta otro daļu tiesvedība lietā būtu apturama un nosūtāms pieteikums Satversmes tiesai. Sūdzības nobeigumā iesniedzējs atkārtoti kā būtisku apstākli norādījis to, ka privāto zemi bija ļauts lietot, pamatojoties uz mutiski noslēgtu līgumu starp zemes īpašnieku un sūdzības iesniedzēju, tātad, zemes gabalā primāri spēkā bija privāto tiesību normas, bet pašvaldības policija nebija kompetenta iejaukties privāto tiesību sfērā, aizliedzot konkrētu objektu atrašanos personas privātajā telpā.

Par apelācijas sūdzību rakstveida paskaidrojumus iesniedzis Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks Juris Lūkass, lūdzot noraidīt /pers. A/ apelācijas sūdzību. Paskaidrojumos norādīts uz ceļu satiksmes regulējuma publiski tiesisko raksturu, kas nozīmē, ka ceļu satiksmi regulējošo tiesību normu saistošais spēks nav atkarīgs no teritorijas, kurā noris satiksme, tiesiskā statusa, un privātpersonas noteikts ceļu satiksmes regulējums administratīvā pārkāpuma vietā nevar būt saistošs citiem ceļu satiksmes dalībniekiem. Ceļu satiksmes likuma normas darbojas visā Latvijas teritorijā, neatkarīgi no īpašuma veida vai mājas apsaimniekotāju, kopīpašnieku savstarpējas vienošanās. Ja persona vada transportlīdzekli, tā pakļaujas Ceļu satiksmes likuma un Ceļu satiksmes noteikumu prasībām un policijas jurisdikcijai, ja tiek pārkāpti noteikumi, nevis daudzdzīvokļu mājas iedzīvotāju vai kopīpašnieku prasībām vai norādījumiem, kā pareizi būtu jāpiedalās ceļu satiksmē. Arī Rīgas apgabaltiesa atzinusi, ka apstāklis, ka automašīna atrodas privātā teritorijā, nevar būt par pamatu uzskatam, ka uz to neattiecas Ceļu satiksmes noteikumi *(skat. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu kolēģijas 2017.gada 24.jūlija spriedumu lietā Nr.1A31001117).* Tāpat Augstākās tiesas Senāts 2008.gada 6.novembra spriedumā lietā Nr.SKA-479/2008 (7.punktā) atzinis, ja teritorija ir privātīpašums, tas automātiski nenozīmē, ka tā nevar tikt pakļauta publisko tiesību regulējumam. Situācijas un līdz ar to tiesiskās sekas var būt atšķirīgas, ja teritorija tiek izmantota tikai paša īpašnieka vajadzībām, kas lielākā mērā īpašniekam ļauj zemes gabalu izmantot pēc saviem ieskatiem, taču citas sekas var iestāties situācijā, ja, lai arī zemes gabals ir privātīpašums, tas atbilstoši izvietojumam vai atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi un tādējādi lielākā mērā var tikt pakļauts publiski noteiktai kārtībai. Līdz ar to apstāklis, ka transportlīdzeklis atradās uz privātas zemes, neietekmē Ceļu satiksmes likuma un Ceļu satiksmes noteikumu piemērojamību šajā teritorijā. Lietas materiālos esošajos fotoattēlos ir redzams, ka vieta, kur atradās apelācijas sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis, ir brīvi pieejama jebkurai personai, tā nav ierobežota ar kādiem privātīpašuma aizsardzībai ierasti izmantotiem līdzekļiem, no kā secināms, ka transportlīdzeklis atradās publiski pieejamā teritorijā, un nav nozīmes, vai teritorija pieder privātpersonai, juridiskai personai, pašvaldībai vai valstij. Augstākas iestādes ieskatā tas, ka teritorija ir privātīpašums, nenozīmē, ka tā nevar tikt pakļauta publisko tiesību regulējumam. Lai arī zemes gabals ir privātīpašums, kuru tiesiski izmanto ar šo īpašumu nesaistītas personas, tas atbilstoši izvietojumam un atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi un ir pakļauts publiski noteiktai kārtībai, kas ir attiecināms uz konkrēto gadījumu. Augstāka iestāde paskaidrojumos norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nepamatoti uzskata, ka viņš kā automašīnas īpašnieks nav atzīstams par ceļu satiksmes dalībnieku Ceļu satiksmes likuma un Ceļu satiksmes noteikumu izpratnē, jo vietā, kur atradās transportlīdzeklis, nav izbūvēts ceļš. No šādas tiesību normu interpretācijas izriet, ka ar transportlīdzekli, atrodoties ārpus ceļa, drīkstētu pārkāpt jebkurus ceļu satiksmi regulējošos noteikumus. Tāpat arī augstāka iestāde norādījusi, ka sūdzības iesniedzējs nepamatoti atsaucas uz Administratīvā procesa likuma normām, jo administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanu regulē LAPK.

/pers. A/ apelācijas sūdzība Vidzemes apgabaltiesā saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta otro daļu tiek izskatīta rakstveida procesā, pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto nolēmumu tiesiskumu un pamatotību.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apstrīdētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, kā arī augstākas iestādes iesniegtos rakstveida paskaidrojumus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 15.novembra spriedums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Izvērtējusi izskatāmajā administratīvā pārkāpuma lietā nodibinātos tiesiskos un faktiskos apstākļus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas amatpersonu pieņemtie lēmumi ir pamatoti uz lietā iegūtajiem pierādījumiem un atbilst administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā Nr.513164242 konstatētajiem faktiem. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā novietojot automašīnu *Opel Astra Coupe* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ stāvēšanai ārpus ceļa, tā nomales, ārpus ceļa paplašinājuma, ir pārkāptas Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības, tādējādi izdarīts LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzētais pārkāpums, par ko /pers. A/ kā automašīnas īpašniekam tiesiski uzlikts naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā. Līdz ar to pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka Jura Lūkasa 2019.gada 2.augusta lēmums Nr.D57/01/513164242/1 ir atstājams negrozīts.

Pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi, ka lietā ir strīds par to, vai protokolā-lēmumā norādītajā vietā /pers. A/ bija tiesības novietot automašīnu stāvēšanai un vai tādējādi ir pieļauts LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums. Vidzemes rajona tiesa pamatoti atzinusi, ka no administratīvā pārkāpuma protokola-lēmuma secināms, ka administratīvais sods uzlikts par Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta pārkāpumu, un tieši: par transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai /adrese/, ārpus ceļa, ārpus ceļa nomales, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā.

Vidzemes apgabaltiesa no iesniegtās apelācijas sūdzības satura secina, ka /pers. A/ ieskatā pastāv divi apstākļi, kuru dēļ konkrētajā gadījumā nepamatoti ir piemērotas Ceļu satiksmes likuma un Ceļu satiksmes noteikumu normas, kā rezultātā viņš prettiesiski sodīts pēc LAPK 149.^{10}panta devītās daļas. Kā vienu no šiem apstākļiem sūdzības iesniedzējs norāda to, ka automašīna bija novietota stāvēšanai uz privātpersonai piederoša zemes gabala, savukārt kā otru – to, ka konkrētajā zemes gabalā nekad nav ticis izbūvēts ceļš atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punktam, līdz ar to viņš nav atzīstams par ceļu satiksmes dalībnieku.

Vidzemes apgabaltiesa /pers. A/ apelācijas sūdzībā minētos argumentus atzīst par nepamatotiem, tāpēc noraidāmiem.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pamatoti konstatēts LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs, jo protokolā-lēmumā norādītajā vietā automašīna bija novietota stāvēšanai, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības, turklāt nav nozīmes apstāklim, ka automašīna bija novietota stāvēšanai uz privātpersonai piederošas zemes. Augstāka iestāde un pirmās instances tiesa pamatoti secinājušas, ka Ceļu satiksmes likums un Ceļu satiksmes noteikumi ir ārējie normatīvie akti, kuros ietvertais tiesiskais regulējums ir attiecināms gan uz publisku juridisko personu, gan arī privātpersonu īpašumā esošām teritorijām. Vidzemes apgabaltiesa šajā sakarā ņem vērā judikatūrā paustās atziņas par to, ka teritorija, kas ir privātīpašums, tiek pakļauta publisko tiesību regulējumam gadījumos, ja zemes gabals ir privātīpašums, kas atbilstoši izvietojumam vai atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi (*skat. Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 6.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-479/2008*).

No lietas materiālos esošajiem fotoattēliem redzams, ka vieta, kur 2019.gada 9.jūnijā stāvēšanai bija novietota /pers. A/ piederošā automašīnu *Opel Astra Coupe* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, ir jebkurai personai brīvi pieejama, šī vieta nav norobežota ar žogu vai citādā veidā, kas norāda uz to, ka automašīna atradās publiski pieejamā teritorijā. Zemes gabals, uz kura stāvēšanai novietota /pers. A/ piederošā automašīna, atrodas Rīgā, blakus daudzdzīvokļu namam /adrese/, tāpēc tas atbilstoši izvietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi. No fotoattēliem tāpat nepārprotami redzams, ka minētā automašīna ar visām četrām riepām novietota stāvēšanai ārpus ceļa robežām – vietā, kas nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne par brauktuves paplašinājumu, turklāt šī vieta nav aprīkota arī kā stāvvieta (nav uzstādītas nekādas ceļa zīmes vai ceļa apzīmējumi, kas uz to norādītu).

Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts atļauj transportlīdzekļu apstāšanos un stāvēšanu ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Vidzemes apgabaltiesa nepiekrīt apelācijas sūdzībā paustajam viedoklim, ka /pers. A/ konkrētajā gadījumā nav atzīstams par ceļu satiksmes dalībnieku, jo šajā zemes gabalā nekad nav ticis izbūvēts ceļš atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punktam.

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 25.panta trešajai daļai transportlīdzekļa vadītājam jāievēro šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu ceļu satiksmi reglamentējošu normatīvo aktu prasības, ne vien pārvietojoties pa ceļiem, bet arī pa citām vietām, kurās iespējama transporta kustība. Turklāt šā likuma 2.pantā, kurā definēts Ceļu satiksmes likuma mērķis, paredzēta ne vien cilvēku dzīvības un veselības, bet arī vides aizsardzība.

Tā kā /pers. A/ protokolā-lēmumā norādītajā vietā automašīnu *Opel Astra Coupe* ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ bija novietojis stāvēšanai, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības, tad pamatoti viņam kā transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā pēc LAPK 149.[10]panta devītās daļas par citu LAPK neminētu stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu.

Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa, nepārbaudot zemes īpašuma piederību, būtu pieļāvusi jebkādu procesuālo normu pārkāpumu lietas izskatīšanā. Paužot šādu viedokli, apelācijas sūdzības iesniedzējs faktiski ir norādījis uz administratīvajā likumdošanā noteiktā objektīvas izmeklēšanas principa pārkāpumu, kas ir paredzēts Administratīvā procesa likuma 103.panta otrajā daļā, nosakot, ka administratīvajā procesā tiesa pati objektīvi noskaidro lietas apstākļus un dod tiem juridisku novērtējumu. Savukārt, izskatot administratīvo pārkāpumu lietas, Administratīvā procesa likuma normu piemērošana nav paredzēta. LAPK normās ir ietverts procesuālo un materiālo tiesību normu kopums, vadoties no kurām tiek izskatītas administratīvo pārkāpumu lietas. Turklāt konkrētajā gadījumā zemes gabala, uz kura stāvēšanai bija novietota /pers. A/ piederošā automašīna, īpašnieka noskaidrošana nevar ietekmēt LAPK 149.[10]panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva esamību.

Vidzemes apgabaltiesa par nepamatotu atzīst sūdzības iesniedzēja norādīto par nepieciešamību apturēt tiesvedību, lai vērstos Satversmes tiesā, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 104.panta otro daļu, jo, kā jau iepriekš tika norādīts, izskatot administratīvo pārkāpumu lietas, Administratīvā procesa likuma normu piemērošana nav paredzēta.

Vidzemes apgabaltiesa secina, ka apelācijas sūdzība nesatur tādus argumentus, kuru dēļ pirmās instances tiesas spriedums būtu atceļams. /pers. A/ apelācijas sūdzībā nav norādījis nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, bet sūdzības iesniedzēja nepiekrišana iestādes amatpersonu lēmumos un tiesas spriedumā sniegtajam pierādījumu vērtējumam nevar tikt uzskatīta par likuma normu pārkāpumu un nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar LAPK 289.[22]pantu un 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 15.novembra spriedumu, bet /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2020.gada 24.janvārī.

Tiesnese G.G.Kukaine

Tiesnese G.Krieviņa

Tiesnesis M.Lapiņš